
Hồi 01

Huyện Long Môn, phước tinh giáng thế Đường Thiên tử mộng gặp hiền thần

Tại đất Sơn Tây, phủ Giáng Châu, huyện Long Môn, có một người là Tiết Hằng, nhà giàu có sanh đặng hai trai, là Tiết Hùng và Tiết Anh. Khi hai gã chừng 30 tuổi thì cha mẹ qua đời, anh em mới cùng nhau phân chia gia tài.

Tiết Anh cưới vợ là Phan Thị, đến 35 tuổi một đêm chiêm bao thấy sao sa xuống bụng, rồi thọ thai sanh đặng một trai, đặt tên là Tiết Lê, tên chữ là Nhơn Quý. Từ sanh ra cho đến 15 tuổi mà không biết nói, vợ chồng Tiết Anh cho là con câm, nên buồn rầu chẳng xiết.

Thuở ấy vua Đường Thái Tôn đi đánh Bắc Phiên về, bá quân vào châu đủ mặt. Từ Mậu Công quì tâu rằng:

- Đêm qua tôi coi thiên tượng, thấy phía Đông có một đạo hồng quang, tự dưới đất xung lên, giây lâu có đạo hắc quang tự trên trời sa xuống, thiệt là điềm rất xấu! Tôi sợ phía đông có sự can qua.

Thái Tông nói:

- Đêm nay cũng có sự chiêm bao thấy một sự lạ, không hay lành dữ ra sao?

Từ Mậu Công tâu:

- Chẳng hay Bệ hạ chiêm bao thấy chi?

Thái Tông nói:

- Trẫm chiêm bao thấy mình cỡi ngựa ra khỏi dinh, đến một chỗ lạ, bỗng phía sau có một người chạy đến, đội mũ đỏ, giáp đỏ, mặt xanh miêng có nanh vuốt, tay cầm Xích đồng đao, cỡi ngựa rượt theo, y muốn giết trẫm. Trẫm kêu cứu giá, chẳng thấy ai, mới giục ngựa chạy đại, thấy trước mặt có biển lớn, sóng dậy tứ bề, không đường nào chạy nữa. Lúc đó trẫm kinh hãi chạy vòng theo bãi biển, rui con ngựa bị sa lầy, cất giò không nổi. Đương khi hoảng hốt, xảy có một người đội mũ trắng, mặc giáp trắng, tay cầm Phương thiên họa kích chạy đến kêu rằng: "Bệ hạ chớ lo, có tôi cứu giá đây!" Nói rồi đánh với tướng mặt xanh chừng bốn năm hiệp, đâm tướng mặt xanh một kích té nhào, chừng đó trẫm mới an lòng, liền biểu người ấy theo về dinh để phong thưởng quyền tước. Người ấy từ chối rằng: "Tôi còn có việc, chưa thể theo Bệ hạ, để sau này đến sẽ báo giá!" Nói rồi muốn bỏ đi, trẫm cản lại hỏi thăm tên họ và quê quán thì người ấy đáp rằng: "Tôi có bốn câu thơ, xin đọc Bệ hạ nghe, sẽ biết rõ tên họ và quê quán của tôi." Nói rồi đọc rằng:

*Gia trụ diêu diêu nhứt điểm hồng,
Phiêu phiêu tử hạ ảnh vô tông.
Tam tuế hài đồng thiên tượng giá,
Bảo vương khóa hải khứ chinh Đông.*

- Khi đọc xong bài thơ đó rồi liền thấy dưới biển bay lên một con rồng xanh, há miệng hút luôn người và ngựa người ấy rồi bay mất. Trẫm thấy sự lạ, kinh hãi giật mình thức dậy, mới hay là giấc chiêm bao. Không biết kết hung thế nào, xin quân sư đoán thử?

Mậu Công tâu:

- Cứ như tôi coi điềm trời, có đạo quang như vậy, ắt có một kỳ chinh chiến gớm ghê, mà do tướng mặt xanh ấy, từ phía đông nổi loạn, trong tướng tá của ta, không có ai địch lại. Vì thế nên sanh khí mới xung lên đến thế, ấy là điềm trời cho biết trước. Nhưng bệ hạ đã tìm được vị hiền thần mang giáp trắng đó, thì trừ tướng mặt xanh đó có khó gì!

Thái Tôn nói:

- Đó là điềm chiêm bao, chỉ thấy bóng mà không thấy hình, thì làm sao tìm thấy được?

Từ Mậu Công tâu:

- Bệ hạ chiêm bao, chắc có ứng nghiệm, và tôi xem ý trong bốn câu thơ đó thì tên họ quê quán của người ấy có thể rõ được.

Thái Tôn hỏi:

- Quân sư đoán ra sao?

Từ Mậu Công tâu rằng:

- Theo câu thơ thứ nhất: *Gia trụ diêu diêu nhứt điểm hồng*. Chỉ nghĩa là: Mặt trời lặn về hướng Tây, còn một chút điểm đỏ. Chắc người ấy ở đất Sơn Tây. Còn Bệ hạ thấy con rồng há miệng hút người ấy thì chắc quê ở huyện Long Môn. Câu thơ thứ hai: *Phiêu phiêu tử hạ ảnh vô tông*. Nghĩa là: Trong khi tuyết xuống, mặt mù không biết tông tích nơi đâu. Cứ lấy ý mà suy, thì người ấy chắc họ Tiết. Câu thơ thứ ba: *Tam tuế hài đồng thiên tượng giá*. Nghĩa là: Đứt con nít ba tuổi, mà giá đáng ngàn lượng. Lấy lý mà đoán, thì người ấy tên Nhơn Quý. Còn câu thứ tư: *Bảo vương khóa hải khứ chinh Đông*. Nghĩa là: Người ấy sẽ bảo giá vượt biển qua đánh phía Đông. Việc mộng ứng chẳng sai, xin bệ hạ xét lấy.

Thái Tôn nói:

- Tuy quân sư đoán là hiền thần Tiết Nhơn Quý quê ở huyện Long Môn, song dùng cách gì mà kiếm ra được?

Từ Mậu Công tâu:

- Cái đó cũng không khó, xin bệ hạ sai người ra Long Môn tuyển lấy mười muôn binh sĩ, nếu Nhơn Quý đã là người anh hùng, chắc phải đến đầu quân, chừng ấy bệ hạ sẽ phong quan tước, cho đi bảo giá.

Thái Tôn nói:

- Quân sư luận trúng ý trẫm lắm. Vậy các khanh ai khứng lãnh chỉ, ra huyện Long Môn mà chiêu binh?

Phán vừa dứt lời, có Tam thập lục bộ Đô tổng quản, Thất thập nhị lộ Đại tiên phong là Trương Sĩ Quý bước ra tâu rằng:

- Hạ thần xin phụng chỉ.

Thái Tôn dặng:

- Khanh ra đó, nếu có biết Tiết Nhơn Quý thì dâng sớ cho trẫm hay, công người rất trọng.

Trương Sĩ Quý tâu:

- Tôi tưởng Tiết Nhơn Quý là người trong mộng, khó thể tin đặng, chuyện ứng mộng, hiền thần đây có lẽ là rêu tôi tên Hà Tôn Hiến chăng?

Thái Tôn hỏi:

- Sao khanh lại biết?

Sĩ Quý tâu:

- Tôi nghe bệ hạ nói hiền thần ấy thì thấy giống in như rêu tôi, rêu tôi ưa đồ trắng, cũng dùng Phương thiên họa kích, thao lược tinh thông, võ nghệ không ai địch nổi.

Thái Tôn hỏi:

- Rêu khanh ở gần đây chăng, hãy dẫn vào cho quở nhơn kiến diện.

Sĩ Quý vâng lệnh, ra dẫn Hà Tôn Hiến vào làm lễ. Nguyên diện mạo Hà Tôn Hiến cũng hơi giống Tiết Nhơn Quý, nên Thái Tôn tưởng là phải. Từ Mậu Công tâu rằng:

- Không phải! Người ấy tên là Hà Tôn Hiến, còn ứng mộng hiền thần là Tiết Nhơn Quý kia, xin đến huyện Long Môn thì gặp.

Thái Tôn nói với Trương Sĩ Quý rằng:

- Hiền thần trong mộng không phải rêu khanh, vậy khanh hãy mau đến Long Môn mà chiêu binh.

Sĩ Quý vâng lệnh cùng Hà Tôn Hiến lạy tạ lui ra.

Nguyên Sĩ Quý này, quê ở Lưu Vô Châu, kêu tên là Trương Hượng, tự là Sĩ Quý, cùng Huất Trì Cung về đầu Đường một lượt, Sĩ Quý vốn là người hiểm ác, hay ghen ghét hiền tài. Có sáu người con, bốn trai là: Chí Long, Chí Hổ, Chí Bưu và Chí Bảo, đều võ nghệ bình thường. Còn con gái lớn gả cho Hà Tôn Hiến, con gái thứ dâng cho Hà Thúc Lý đạo tông làm thiếp.

Lúc ấy Chí Long thưa với cha rằng:

- Bệ hạ mộng hiền thần giống in em rêu con, nếu ra Long Môn, không có ai là Nhơn Quý, thì công ấy về em rêu con, bằng quả có thiệt, chắc công cha con ta bỏ hết.

Sĩ Quý nói:

- Cha cũng nghĩ vậy, nên mới vâng chỉ chiêu binh, bằng thiết có Nhơn Quý, ta sẽ lên giết đi, rồi dâng sớ nói là không có Nhơn Quý đầu quân thì chắc công ấy về em rể con.

Chí Long khen phải. Rồi đó cha con cùng kéo nhau thẳng ra Sơn Tây.

Nói về Trình Giảo Kim bữa kia đi châu về qua phủ Sử Đại Nại. Đại Nại mời Giảo Kim vào chơi, dắt vào thư phòng uống rượu trò chuyện. Xảy nghe tiếng người nói:

- Trình lão đầu, sao dám đến trước mặt ta mà uống rượu?

Giảo Kim nghe nói thất kinh day lên lầu thấy có một người mặt mũi đen sì, gò má bên tả lõm lên, bên hữu lại lõm xuống, mỏ nhọn, mắt dài, mày thô, mắt lộ, tóc rối như tơ vò, mình mặc áo đỏ, tay cầm quạt, vớ xuống mà đánh Giảo Kim. Giảo Kim đứng dậy hỏi:

- Người này là ai, mà vô lễ như vậy, hiền đệ?

Đại Nại ngó lên lầu nạt rằng:

- Có Trình bá phụ uống rượu với ta, sao mi chẳng lui đi!

Người ấy nghe quở liền đi vào. Giảo Kim hỏi:

- Vậy chứ người nào đó?

Đại Nại thờ ra mà đáp rằng:

- Cũng bởi gia môn tôi bất hạnh, mới sanh dạng đồ quái dị như vậy.

Giảo Kim hỏi:

- Người đó là con trai của hiền đệ chăng?

Đại Nại nói:

- Không, nó là con gái nhỏ tôi đó! Bởi mắc bệnh phong điên, nên mới ra thể ấy.

Giảo Kim hỏi:

- Sao chẳng gả chồng đi cho nó?

Đại Nại đáp:

- Đồ yêu quái ấy, ai thèm cưới mà gả, em cũng muốn nó chết đi, cho khỏi oan gia tội báo!

Giảo Kim nói:

- Hiền đệ chớ phiền, để ta làm mai cho một chỗ.

Đại Nại nói:

- Xin đại ca chớ cười, như nhà bản tiện thì không ai dám sánh, còn những nơi phú quý, còn ai muốn rước lấy con quỷ sống ấy làm chi?

Giảo Kim nói:

- Ta làm mai cho chỗ này, không phải bần tiện đâu, mà chính là giàu sang tập ầm công tử kia đó.

Đại Nại cười mà rằng:

- Anh nói thiệt hay nói chơi?

Giảo Kim nói:

- Ta nói thiệt đó, ngày mai sẽ biết.

Nói rồi kiêu về.